

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 198. Os non comminuet is ex eo. v. 36.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

audis milites cum vestium Christi partes fecissent de tunica tamen incon-
 futili dixisse, *Non scindamus eam sed sortiamur de illa cuius sit.* Quis credat
 milites auaritiæ, ac commodi legibus cuncta metientes, de scripturarum,
 quas penitus ignorabant, veritate ita fuisse sollicitos, vt inconlubilem tuni-
 cam conscindendam non duxerint, vt scriptura impleteretur. Delirat, qui
 talia de militibus vigil somniat, sed vt dixi, Apostoli scripturam roties al-
 legando, Iudæos biblizantes ex suo principio confundunt, & simul Dei
 prouidentiam, qui ista futura præviderit, & veracitatem, qui ista prædicta
 tam accurrate impleuerit commendant Creator ineffabilis qui de thesau-
 ris tuæ sapientiam hominum condidisti, & eam in animas hominum di-
 stribuisti, atque elegantissime vniuersi partes disposuisti, tu i uquam qui
 verus fons luminis ac sapientiæ diceris atque supereminens, infundere di-
 gneris super intellectus mei tenebras tuæ radii claritatis, duplices à me
 remouens tenebras, peccatum scilicet & ignorantiam: Tu qui linguas in-
 fantium facis esse disertas. Linguam meam erudias atque in labiis meis
 gratiam tuæ benedictionis infundas, da mihi intelligendi acumen,
 addiscendi facilitatem, retinendi capacitatem interpretandi subtilitatem
 eloquendi gratiam *copiosam*: ingressum instruas, progressum dirigas egres-
 sum compleas, ne in scripturis sacris vt Iudæi, putem me habere vitam æ-
 ternam sed in Christo Iesu filio tuo, verbo viuo & æterno. Non etiam
 vt ut scriptura, vt Hæretici, qui de ea sinistra sentiunt, & cum male eam
 collocauerunt pessime abutuntur explicando vt volunt.

§. 198. *Os non comminuetis ex eo. v. 36.*

Ex hac citatione manifeste patet Ioannem non tantum historiam vo-
 luisse recensere, sed monere ad quid prodesset hæc historia; nempe ad
 credendum quod hic Iesus verum pascha fuit per agnum legalem signifi-
 catus; dum non casu Christi crura in fracta remanserunt, sed magno My-
 sterio nimirum, facta hæc vt *scriptura impleteretur dicens os non comminuetis ex eo.* Videns igitur Iudæus tam multa in Christo facta, & legens tam
 congruentia in scriptura sua oracula, quæ nulli hominum sic, vt in Christo,
 aptari possunt, quid aliud facere poterit, quam iudicare reuera euidenter
 credibile est. Istum esse in Lege & prophetis & psalmis prædictum. Vel si
 hoc iudicare nolit, proprio iudicio euidenter se conuincat esse damna-
 tum, qui lumen tam clarum noluerit sequi. Nolo hic facere allegoricos
 vel similes sensus de ossibus significantibus Christi diuinitatem, contra
 Theopaschitas, nec quod ossa eadem significabant Apostolos Christi, qui

V 2

post

post hæc fortes in fide steterunt, dispersi quidem in passione, non tamen
 Comminuti, vel ut est apud S. Hilarium: quod Ecclesia in Ena figurata,
 fuit ex Christi ossibus formata iuxta illud: *Hoc nunc os ex ossibus meis* Ecclesia
 tam sit fortis ut adversus eam ne quidem portæ inferi prævaleant. Vel se-
 cundum Hieronymum quod ossa significant fortitudinem & alias virtutes
 cœlitus nobis datas, quæ à carne, mundo & inferno in pluribus sanctis,
 quasi sine sensu patientibus, non sunt comminutæ. Nolo inquam puncta-
 les sensus adducere, ut ad finem decurrente historia, commentarius non
 fiat prolixior.

Domine Iesu saluator quod milites semel in Corpore Christi egerint,
 iidem nostræ fidei hostes in sponsam tuam non raro agere præsumunt.
 Cuius carnem quasi lancea confoderunt, sed ossa eius non confringunt
 quando vel potestatem vel virtutem regiminiis Ecclesiæ variis inimicorum
 iaculis quotidie concutiunt sed ipsam non conterunt. Potestas siquidem
 tenebrarum sæuire potest in id quod infirmum est Christi nempe particu-
 lares personas; at Ecclesiam totam frangere non potest. Sæuiant itaque
 impij, quantumlibet volunt, tamen Ecclesiam Romanam non conterent
 nulla vis tanta erit, quam fides Petri non superet, uti & huc usque gloriose
 deuicit omnes tyrannos.

Quid autem hoc! O magne Deus Israel, quid hoc tu sollicitè con-
 seruas ossa, quæ nos projicimus, quæ arrodunt carnes, neque adeo curas
 carnem, quam nos sollicitè seruamus. In veritate das nobis clare intelligi
 discrimen magnum inter tuum nostrumque sensum, & tuam nostramque
 voluntatem, siquidem tu contemnis, quod nos eligimus, & eligis quod nos
 contemnimus. Mundus carnem exosse cupit, Deus vero magis ossa ser-
 uat; mundus delicata amat, Deus aspera validaque deligit, mundus Carni-
 bus vesci vult, Deus vero delectatur ossibus. Mundus res eiusmodi, quæ
 inflecti possunt, perit, Deus vero eiusmodi, quæ neque diuidi, neque se
 facile sinant: Isti sunt homines fide & virtute constantes non molles, &
 effæminati. Quare, vis scire, o anima mea, quas diuitias Deus in thesauris
 suis habeat, vide prophetam dicentem. *Custodit Dominus omnia ossa eorum.*
 O quantum solatium probo est, teste Bernardo, quando recogitat se quo-
 que in numero ossium Christi esse, quæ in suis thesauris Christus ac custo-
 dia habeat, quæ tantum abest, ut abijciat, ut neque conteri permittat.

O anima mea, O cor meum, sis tu quoque os aridum, quantum ad
 castitatem attinet, sis durum os quantum ad fortitudinem, sis durable
 os, quantum ad perseverantiam. Etenim cum Deus gloriatur quod curas
 Con-

conseruator fir & custos, quomodo est possibile tibi posse male quidquam euenire! Caue ergo tibi o anima mea, caue tibi ne in neruis adhaereas auaritia, neque sanguini superbiae infigaris, neque carni luxuria, quae mundum redoleat, scire enim debes o anima mea, quod Deus nullum os in caelum suscipiat, quod non ab omni carne ac viciis prorsus separatum sit. Diligam ergo te Domine fortitudo mea, amem te Deus meus, refugium meum & liberator meus: ad hanc tibi, o spes mea suavis, in omni tribulatione mea; amplectar te, o aeternum bonum, sine quo nihil est bonum & feri penetralia aurium meorum, o verbum penetrabilius gladio aucti pti, vt intus audiam vocem tuam & ea audita in te viuam ac gaudeam, Amen.

V. sicut derelictum, consolare moerentem mi Iesu, exhibe misero viscera misericordiae tuae, largire gratiam, quae me totam Crucifixum saeculo, liquesciat in amore tui. Perstringe oculos meos lux incomprehensibilis, perstringe eos radijs claritatis tuae vt non videant vanitatem: suauiter fulgore diuinitatis tuae percutere eos & praeterita, vt ego per intimas lacrymas te requiram die ac nocte. Tribue visum Domine Deus meus, qui vultum tuum amabilem vt cunq̄ videat; largire auditum, qui vocem tuam dulcissimam percipiat. Ordia olfactum qui odorem unguentorum tuorum hauriat: palatum sana, quo gustem abundantiam suauitatis tuae; da cor, quod te timeat, memoriam quae te recolat, voluntatem quae tibi summo bono indissolubiler adhaereat. Totus spiritus meus a te solo possideatur, & in te solo conquiescat.

O vita cui omnia viuunt: vita per quam vivo, sine qua morior, vita perpetua viuo, sine qua moror. eo: vita dulcis & amabilis ubi te inueniam mi Iesu, vt in me deficiens, in te solo subsistam; te quero, te suspiro, praeter desiderio tui languo. Veni precor ad me qui sine te nihil sum & pereor. Matera cor meum tua potenti vnctione, largire vt per ardorem dulcissimi amoris tui, omni tempore, hostia viva coram te efficiar. Abducat quae somnium meam ab omnibus, quae sub Caelo sunt ingens vis dilectionis tuae. Da Domine vt totus ardeam charitate perfecta, quam aquae multae non possunt extinguere. Effice, vt penitus obliuiscar rerum transeuntium, praeter magnitudine amoris tui: a deo vt propter illas neque intempestiue doleam neque inepte gaudeam, sed in te solo stabiliar & quiescam. Deficiant Domine vitiosa cordis mei affectiones, emoriantur carnis meae concupiscentiae, vt vitas tu in me, & igniti carbones sanctorum desideriorum iugiter flagrent in medullis precordiorum meorum. Vulnera Domine, vulnera peccatricem animam meam acutissimo telo perfectae charitatis; con-

fige me iaculis perfectissimi amoris, ut feliciter à te percussus, in te veluti
expirem Eia iucundissima abyssus inestimabilium voluptatum ab ipso &
absorbe in te Spiritum meum, Amen.

§. 199. Iterum alia scriptura dicit, videbunt in quem transfixerunt, v. 37.

Hæc scriptura ad tria tempora referri potest primo ad tempus pas-
sionis Christi, tunc enim iuxta illam Zachariæ Prophetiam c. 2. *Effudit Deus
super domum David & super habitatores Hierusalem spiritum gratiæ & precum* (seu
ut alij legunt) misericordiæ seu miserationis, quando eorum cordibus in-
iecit hunc timorem & gratiam, ut prodigijs commoti percuterent pectora
sua & resolverentur in lacrymas, Christo compatiens & precantes, *nibi
ignosceretur, & tunc factum est istud quod subdit propheta: aspicient
me quem confixerunt & plangenteum*, Aspicient, inquam, non iam odii & in-
uidiæ sed timoris & commiserationis oculis. Quo etiam modo aspexit
eum centurio & qui cum eo erant, quando eum iustum & filium Dei pro-
fessus est. Impletum tunc est mysterium serpentis ænei, in aere suspensum à
Moysè, quem qui aspexerunt sanati sunt. *num. 21.*

2. Ad tempus Excidij Hierosolymitani, quo tempore, (altem aliqui,
agnoscentes quod ipsi vel parentes eorum Christum crucifixerunt, inde-
que angustia obfisionis profluere, ad Christum conuersi sunt atque ita
ad eum aspexerunt Crucifixum: tunc haud dubie dixerunt quod Iosephi
fratres, cum in angustias redigerentur; *En sanguis eius exquiritur.*

3. Ad tempus iudicij extremi quando Iudæi alique impij, qui huc
Christum noluerunt agnoscere, & oculo fidei vix aspicerent, inuiti agnos-
cent & aspicient ad suam perditionem, cum videbunt, quem transfixerunt
& peccatis suis vulnerarint. Hoc sensu accipit & exponit eum locum S.
Ioannes in Apocalypsi cum ait: *Ecce venit cum nubibus & videbit cum omnibus
oculis & qui eum papugerunt & plangent se super eum omnes tribus ter-
ræ, plangent se id est, propriam mortem & damnationem.*

Hic tribus 4. tempus addere possumus, quod inter euerfionem Iero-
solymæ & vltimum iudicium intercedit, & sic nos omnes concernit, qui
intuentes peccata sua, quæ Christi passioni causam dedere; suam in grati-
tudinem, quæ passionem illam inutilem & frustaneam fecimus: suam de-
mentiam, quæ nobis ipsis perniciem paramus plangimus super eum, quod
eius Cruciatu & dolores, Crucem & mortem tam parui faciamus quod
immensum eius amorem quo ea omnia in se suscepit, nunquam satis ex-
pendimus, Quare ne tunc sero nimis Christum aspiciamus, & cum impijs
planga.